

MARIA-LOURDES SOLÉ I CAMAÑES

(1934-2025)

La germana Maria-Lourdes Solé i Camañes ha arribat a la plenitud de la vida el 7 d'abril, als 91 anys. Va néixer a Barcelona, al barri de Gràcia, l'11 de febrer de 1934. Va entrar al monestir el 15 d'octubre de 1955 i va fer la seva professió el 8 d'agost de 1965. La seva divisa, el seu lema com a monja: Jesucrist-Maria.

Era mestra i va treballar a l'Escola Escolàpies Llúria, on va ser també catequista. Tothom la volia seva: escolàpies, carmelites, hospitalàries de la Santa Creu; però ella va triar ser monja benedictina.

Havia treballat al taller d'ornaments litúrgics, també fent entorxats d'or.

Durant anys va formar part del petit cor de cantores. Li agradava molt el gregorià —una germana li deia que havia nascut dins d'una antífona— i era una experta en paleografia gregoriana. Després del Concili Vaticà II va treballar el canvi del llatí al català en la litúrgia; això va suposar preparar textos que s'estrenaven el diumenge següent, després de musicar-los mossèn Domènec Cols.

Va ser mestra de novícies, priora i abadessa del monestir durant vint anys (1979-2000). Quan va fer de mestra va tenir una dedicació especial per a cadascuna de les novícies.

Va potenciar molt el santuari i la comunitat de Puiggraciós, on les monges eren presents des de 1973. Hi va viure cinc anys, des del 2013 al 2019.

Amb les monges Cristina Kaufmann, carmelita descalça, i Roser Vergés, jerònima, va iniciar la Comissió Interdiocesana de Monges, de vida contemplativa.

Defensora dels drets humans, va animar la nostra comunitat a fer-se membre de l'ACAT-França —Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura— (1982) i va ser cofundadora de l'ACAT-Catalunya-Espanya (1987), associació contra la tortura i la pena de mort.

Fou uns anys presidenta de la Federació Catalana de Monges Benedictines i delegada d'Espanya en el Simposi Internacional de Benedictines (Roma 1987), que posteriorment es va consolidar amb el nom de Communio Internationalis Benedictinarum (CIB, Nairobi, Kènia 2001). També fou una entusiasta del Diàleg Interreligiós Monàstic (DIM).

Va participar en el Concili Provincial Tarraconense (1995) i posteriorment en el grup anomenat Aula del Romànic, que va sorgir arran del Concili.

Va anar fent un procés d'obertura en la seva vida, tant en la cultura com en la teologia. Sabia transmetre amb profunditat el seu arrelament monàstic i la seva fe bíblica. Dona d'Església amb sentit d'Església, fins al darrer moment ha

reivindicat el diaconat femení. Va acompanyar durant anys diversos grups d'exercicis espirituals. Si la voleu sentir, cliqueu aquest enllaç: [Després del Vaticà II vam guardar el bàcul al museu.](#)

Animà la projecció amb els laics des de molts àmbits, potenciant la comunitat cristiana, arran del Concili Vaticà II. La Fraternitat Laica de Sant Pere va néixer amb la mare abadessa Gertrudis Nin i Maria-Lourdes en va ser la primera delegada de la comunitat.

L'any 2008 va tenir l'oportunitat d'anar a Terra Santa i en va gaudir molt.

Com a dona, ha estimat amb molta tendresa fins al final. Va mantenir sempre un agraïment sincer i constant. Era respectuosa i sàvia. Valorava allò positiu, però sabia ser crítica.

Dona servicial i entregada a la comunitat, es preocupava de totes les monges i fins al darrer moment llegia a les altres germanes de la infermeria.

L'Oficina d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona ens ha transmès el condol amb aquestes paraules: «Ens consta que era dona compromesa, protectora, acollidora i de valors i conviccions humanes. Ben segur que el seu llegat a la ciutat serà recordat i tindrà continuïtat».

Agraïm el seu servei a la comunitat, el seu saber estar, la seva fidelitat a la pregària i a la vida comunitària. Donem gràcies a Déu de tota seva vida plena i agraïda.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les
Barcelona, dimecres, 9 d'abril de 2025